

θεοῦ (β 372, ο 531) οὐδὲν ὡς ἔπος εἰπεῖν ὑποτιθέμενος
 περαινόμενον, οὐ μὴν πᾶσι πρὸς πάντα χρώμενον ποιῶν
 τὸν θεόν, ἀλλ' ἐκάστω καθ' ἣν ἔχει τέχνην ἢ δύναμιν. ἢ
 γὰρ οὐχ ὄρᾳς' εἶπεν ὦ φίλε Διογενιανέ, τὴν Ἀθηναῖαν, ὅτε
 πεῖσαι βούλεται τοὺς Ἀχαιοὺς, τὸν Ὀδυσσεῖα παρακαλοῦ- 5
 σαν, ὅτε συγγέαι τὰ ὄρκια, τὸν Πάνδαρον ζητοῦσαν, ὅτε
 τρέψασθαι τοὺς Τρῶας, ἐπὶ τὸν Διομήδην βαδίζουσαν;
 ὁ μὲν γὰρ εὖρωστος καὶ μάχιμος ὁ δὲ τοξικός καὶ ἀνόητος B
 ὁ δὲ δεινὸς εἰπεῖν καὶ φρόνιμος. οὐ γὰρ εἶχεν Ὅμηρος τὴν
 αὐτὴν †Πανδάρῳ διάνοιαν, εἴ γε Πάνδαρος ἦν ὁ ποιήσας 10

ἑθεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ὀπίσθους πλέοις (Eur. fr. 397).'

ἀλλ' ἐγίνωσκεν ἄλλας πρὸς ἄλλα δυνάμεις καὶ φύσεις
 γεγενημένας, ὧν ἐκάστη κινεῖται διαφόρως, καὶ ἐν ἣ
 τὸ κινεῖν ἀπάσας. ὡσπερ οὖν τὸ κινεῖν τὸ πεζὸν
 οὐ δύναται πτητικῶς οὐδὲ τορῶς τὸ τραυλὸν οὐδ' 15
 εὐφώνως τὸ ἰσχνόφωνον (ἀλλὰ καὶ τὸν Βάττον, οἶμαι, διὰ
 τοῦτ' ἐπὶ τὴν φωνὴν παραγεγνημένον εἰς Λιβύην ἔπεμψεν
 οἰκιστήν, ὅτι τραυλὸς μὲν ἦν καὶ ἰσχνόφωνος βασιλικὸς δὲ C
 καὶ πολιτικὸς καὶ φρόνιμος), οὕτως ἀδύνατον διαλέγεσθαι
 ποιητικῶς τὸν ἀγράμματον καὶ ἀνήκοον ἐπῶν. ὡσπερ ἢ 20
 νῦν τῷ θεῷ λατρεύουσα γέγονε μὲν εἴ τις ἄλλος ἐνταῦθα
 νομίμως καὶ καλῶς καὶ βεβίωκεν εὐτάκτως, τραφεῖσα δ'
 ἐν οἰκίᾳ γεωργῶν πενήτων οὐτ' ἀπὸ τέχνης οὐδὲν οὐτ' ἀπ'
 ἄλλης τινὸς ἐμπειρίας καὶ δυνάμεως ἐπιφερομένη κάτεισιν
 εἰς τὸ χρηστήριον, ἀλλ' ὡσπερ ὁ Ξενοφῶν (Oec. 7, 5) 25
 οἶεται δεῖν ἐλάχιστα τὴν νύμφην ἰδοῦσαν ἐλάχιστα δ'
 ἀκούσασαν εἰς ἀνδρὸς βαδίζειν, οὕτως ἄπειρος καὶ ἀδαῆς
 ὀλίγου δεῖν ἀπάντων καὶ παρθένος ὡς ἀληθῶς τὴν ψυχὴν
 τῷ θεῷ σύνεστιν. ἀλλ' ἡμεῖς ἐρωδιοῖς οἰόμεθα καὶ τροχί- D